

Farul Creștin

România

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 18

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare SâmbătăSâmbătă,
6 Mai 1939

BUCURIE ÎN STRĂMTORĂRI

de Earl Truța

Pavel a îndemnat pe creștinii din timpul lui să se bucure totdeauna. Noi ne mirăm cum putem să fim plini de bucurie în orice împrejurări. Timpurile bune aduc bucurie odată cu ele, dar în vremurile grele, tot trebuie să ne bucurăm? În câte stări grele avem noi dovadă, că adevărații credincioși s'au bucurat!!!

IN PRIGONIRI. Faptele 5:41.

„Ei au plecat dinaintea soborului și s'au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru numele Lui”...

Apostolii, cu o zi înainte au fost condamnați la temniță, „dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară” și ei s'au dus din nou să predice în Templu. Aprozii găsimdu-i, i-au scos de acolo și i-au pus să-i bată cu nuiele și i-au oprit să mai vorbească în numele lui Isus, apoi le-au dat drumul.

Amenințări, temnițe, nuiele! Soborul, în toată puterea lui s'a întors în contra acestor oameni care erau fără niciun ajutor. Dar martirii nu sunt niciodată în mâinile tiranilor. Ei se țin tari de mâna lui Dumnezeu. Ura și maltratarea nu se pot atinge de sufletul lor. Suferința nu vine totdeauna ca pedeapsă. Ea poate să fie o exprimare a iubirii lui Dumnezeu, cinste care vine aceluia care suferă pentru numele Lui. Pentru ei, Dumnezeu este de o valoare specială. Sufletul se simte încoronat cu El. Fiecare caz de prigonire aduce bucurie aceluia care o suferă. Prigonitul este întărit și fiecare încercare nouă îl pregătește cu puteri noi, care nu mai pot fi biruite de niciun dușman. Apostolii au simțit o mare bucurie că Dumnezeu i-a socotit vrednici să suferă pentru El. Ei s'au bucurat într-o tovarășie a suferinței. N'au văzut ei doară pe Isus, Invățătorul și Exemplul lor minunat, suferind pe nedrept așa de mult? Nu L-au văzut ei condamnat, fără să aibă nicio vină și răstignit pentru păcatele altora? N'au știut ei că El a suferit rușine nemeritată de El? N'au observat ei cu câtă răbdare, cu câtă blândețe și spirit de iertare a pri-

mit El suferința Lui nedreaptă? Sigur că Duhul le-a dat lor o înțelegere deplină și o compătimire dreaptă cu inima lui Isus, încât ei s'au simțit cinstiți să fie socotiți vrednici suferind și răbdând rușine pentru El. Ei n'au putut suferi așa de mult ca și Isus, dar au putut și au suferit pentru aceleași motive...

Ei au fost batjocoriți pentru numele Lui. Apostolii au iubit numele lui Isus. Ei au avut încredere deplină în El. Și acum ei învață prin lucru practic și prin suferință, ceea ce îi face pe ei să semene într'adevăr Aceluia care a purtat acest nume.

IN TEMNIȚĂ. Faptele 16:23—25.

„După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, și i-au dat în grija temnicerului să-i păzească bine... Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau, și cântau cântări de slavă lui Dumnezeu”.

Ce scenă! Temnița dinlăuntru, întunecoasă, apostolii cu picioarele în butuci, cu spatele încă sângerând; în societatea criminalilor și tâlharilor. E ora douăsprezece noaptea, dar nu se aud vaiete, nici blestemuri, nici injurături, ci cântări pline de credință, de bucurie, de laudă, care răsun prin celulă.

Este natural și ușor să cânti laudele lui Dumnezeu în templu, în biserică sau adunare. Dar lauda Lui să fie în gura noastră totdeauna. Și dacă servii credincioși ai lui Hristos au putut ridica vocea lor, cu laude către Dumnezeu, în temniță, cu atât mai mult ar trebui noi să trăim mai mult în spiritul bucuriei. Să căutăm, să simțim zilnic prezența Sa, și astfel să ne bucurăm de mângâierea Lui. Să simțim bucurie în mijlocul întunerecului și o libertate lăuntrică în butuci și în temniță. Nu locul sfințește Duhul, ci Duhul sfințește locul. Ce spirit biruitor este acela care cântă, nu între pereții bisericii, ci în dosul ușilor temniței! Suferința poate storce cea mai dulce muzică din inimă. Să nu ne fie teamă de suferință, ci să cântăm totdeauna! Noi ne încredem în Dumnezeu!

IN SĂRACIE. II Cor. 6:10 și 7:4.

„Suntem priviți... ca niște săraci și

totuși stăpânind toate lucrurile”. „Îmi saltă inima de bucurie în toate neazurile noastre”.

Pavel zice: „Suntem priviți ca niște întristați și totdeauna suntem veseli”. Creștinii din primul secol au socotit bucuria ca o roadă a Duhului, mai ales în mijlocul mahnirii și agoniei. Romani 5:3. „Bucurați-vă totdeauna”.

Pavel zice: „Suntem priviți, ca niște în sărăcie. El n'a avut nimic! Ca student în școala lui Gamaliel, în Ierusalim, el a fost bogat. Dar atunci, când a primit pe Hristos, el a socotit toate lucrurile ca și gunoi. El le-a pierdut pe toate. El a muncit cu mâinele sale ca să-și câștige existența. Dar el a îmbogățit pe mulți. Mulți au primit bogățiile lui Hristos prin Pavel. Mulți au fost copiii lui în credință. Sărăcia neagră n'a putut să-l facă trist. Probabil că apostolii i-au spus de ceea ce au auzit ei dela Isus, că nici El n'a avut unde să-și plece capul. Că și Isus a știut ce însemnează a îngriji de o mamă văduvă, de frați și de surori orfani.

Oamenii din lume au privit la Pavel, ca la un om sărac, ca la un om lipsit. Dar, ochii spirituali au putut vedea, că el a avut toate lucrurile în Isus Hristos.

LA PIERDEREA AVERILOR. Evrei 10:34.

În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți o avuție mai bună care dănuiește”. Cu aceste cuvinte, se prea poate că Pavel se referă la primii creștini care au fost persecutați și chiar jefuiți. Ei au suferit nu numai batjocuri, tortură trupescă, ci chiar și pierderea pe nedrept a averilor lor. Totuși ei au primit aceste pierderi cu bucurie, știind că adevărata lor comoară este în ceruri. Această comoară nu poate să fie atinsă nici de dușmanii cei mai puternici și cei mai răi ai lor.

„Ca unii care știți că aveți o avuție mai bună care dănuiește”. Noi observăm trei lucruri despre această comoară.

1. Siguranța ei. Ei au știut că ea exi-

(Continuare în pag. 6-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 18

6 Mai 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

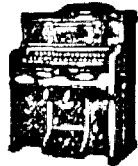
Câțiva dintre iubiiții noștri frați au fost abonați numai pe 1 sfert de an. Aceste 3 luni au trecut. Rugăm stăruitor pe acești frați, să nu dea uitării foile noastre, ci să se reaboneze, dacă se poate până la sfârșitul anului.

Rugăm pe acei abonați, care își schimbă adresa, să ne scrie odată cu adresa nouă și pe cea veche, ca să știm unde să-i căutăm.

Ne bucurăm că primim și acum abonamente la revistele noastre. Mai ales la CĂLAUZA am primit multe. Credem, însă, că mai sunt foarte mulți care au nevoie de revistele noastre. Îi îndemnăm să se aboneze cât mai repede.

ORFELINATUL din Simeria caută urgent, o soră bună, credincioasă, predată Domnului, văduvă, care să cunoască „bucătăria”. Doritorii să se adreseze la: „Orfelinatul Baptist SIMERIA, jud. Hunedoara.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserică
și familii găsiți
la**

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

Imi datorez succesul vieții mele faptului, că un fost totdeauna înainte cu un sfert de ceas.

Moartea fratelui Ștefan Petru

Fratele păstor, Ștefan Petru, Talpoș, jud. Bihor, a încetat din viața pământească, în noaptea de Marți, 11 Aprilie, 1939, la locuința sa din Talpoș, unde a lucrat ani de zile ca păstor. Moartea a venit pe neașteptate, căci fratele n'a fost bolnav în pat, doar se simțea mai oboseit, mai slab decât altă dată. Încă în seara dinaintea de moarte, fratele a umblat, a vorbit bine în familie și cu frații. Cu puțin timp înainte de moarte a zis fraților, care erau la dânsul în casă, că ar dori să doarmă. S'a culcat pe pat și în scurt timp a închis ochii pământești, pentru ca să-i deschidă pentru o altă viață. Frații și familia lui au rămas foarte mirați și îndurerăți când au constatat că fr. Șt. Petru a plecat la cele veșnice, tocmai în timpul când și familia și biserica Domnului aveau mai mare lipsă de concursul lui.

Fr. Șt. Petru, ca tânăr, a petrecut mai mulți ani în Akron, Ohio, Statele Unite. Acolo a primit pe Hristos și a trăit pentru El, ca un tânăr harnic și cuminte. Acolo, prin anii 1916—17, a făcut onoare cauzei Evangheliei și cauzei neamului nostru. Intre timp s'a căsătorit cu tânăra Ana, tot din Talpoș, și la sfârșitul

războiului mondial a venit acasă, în țară, mânat de gândul și bucuria că și noi avem o țară a noastră. Biserica din Talpoș a primit o pereche de tineri evlavioși. Aici fr. a continuat să facă tot ce putea. În anii 1926—28 a intrat în seminarul, teologic baptist și în urmă biserica l-a ales de păstor, urmând pe mult regretatul frate bătrân Florian. Fr. Ștefan a luat parte în lucrul Evangheliei și în afară de Talpoș și de aici fratele era cunoscut de o mulțime de frați din țară.

Pe fr. Ștefan Petru l-am pierdut! Inmormântarea lui s'a făcut în ziua de 11 Aprilie, a. c. Serviciul funebru a fost condus de fr. I. Socaciu, ajutat de frații T. Vicaș, păstor în Batăr, și fr. Ștefan Stuparu, Cermeiu, care au vorbit acasă. Tot acolo a ținut o vorbire frumoasă și creștinească și d. dir. al școlii primare și comandant al premilitarilor din Talpoș. La înmormântare au luat parte premilitarii și mult norod. A cântat corul. La mormânt, după vorbirea fr. Socaciu, fr. A. Oală ne-a condus în rugăciune. Dumnezeu să mângâie pe cei întristați, familia și biserica.

DELA UNIUNE

Întrucât frățietatea noastră a fost încunoștințată că s'a dat ordin pentru re-deschiderea caselor de rugăciune, pentru îndeplinirea serviciilor religioase, care prin natura lor nu suferă întârziere, acolo unde casele de rugăciune nu au fost deschise sau au fost reînchise, să se trimită biroului Uniunii, declarații, în dublu exemplar, ca Uniunea să poată interveni la cei în drept, pentru deschidere. Noi nu putem ști unde nu s'au deschis casele de rugăciune, dar dacă primim dela frați declarații, facem ce putem și ce Domnul ne ajută pentru a le veni în ajutor.

Suntem informați că în multe părți copiii fraților sunt prizonieri din pricina credinței, în școli; că în multe locuri d-nii ofițeri de stare civilă refuză să îndeplinească formalitățile cerute de lege pentru schimbarea cultului, și că în unele locuri sunt împiedecați să țină serviciile de înmormântare. Pentru toate aceste cazuri și pentru orice caz de prizonerie religioasă, trimiteți la Uniune declarație în dublu exemplar. Aceste declarații ne folosesc pentru a putea interveni la autoritățile superioare cerând să ni se respecte drepturile de cetățeni ai scumpei noastre țări.

Onor. Minister al Educației Naționale, fiind informat că unii membri ai cor-

pului didactic aplică un tratament neîngăduiților de alte confesiuni, a dat o circulară către toate inspectoratele, prin care interzice învățătorilor și profesorilor, ca în materie de credință să deslege conștiința elevilor. Deasemenea elevii nu vor fi supuși ritului credinței cărui nu aparțin și în ceea ce privește noișterea la religie, profesorii vor respecta în totul prevederile legilor și regulamentelor în vigoare. — În ziarul „Timpul” și alte ziare, din 28 Aprilie, 1939, este publicată această informație mai pe larg.

Recunoaștem cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune:

Bis. Bapt. Fîrteaz, Timiș, lei 100. Fam. Ghergie Gh., București, lei 100. Bis. Bapt. Ogrezeni, Ilfov, lei 150. Bis. Bapt. Moldova Nouă, lei 500. Bis. Bapt. Iliada, Caraș, lei 207. Bis. Bapt. Cheselia Mare, Cahul, lei 30. Bis. Bapt. Cheselia Mică, Cahul, lei 30. Vorvorinc Vasile, Obreja nouă, Bălți, lei 244. Bis. Bapt. Sudriș, Bihor, lei 100. Gheorghe Dămărnean, Petnic, Severin, lei 80. Jude Ioan, Bărnaș, Bujorul Bănățean, Severin, lei 100. Dimitrie Mihăuțu, Cermei, Arad, lei 100. Bis. Bapt. Jula, of. Borsă, Cluj, lei 65. Bis. Bapt. Lupeni, lei 330. Bis. Bapt. Voia, lei 50. Bis. Bapt. Hova, Severin, lei 50.

Casier: Truța Petru, str. Berzei 29, București II.

Ecoul vremii

de L. L. Sezonov

Congresul baptist în București

Se vorbește ca Congresul Internațional al Tineretului Baptist, în 1942, să se țină în București. Acest congres se organizează sub auspiciile Alianței Mondiale Baptiste.

Congresul dela Zürich

În anul 1937 s'a ținut la Zürich, Elveția, un congres al Tineretului Baptist, la care au participat 1564 de delegați ai Tineretului, din 28 de țări.

Memphis, 1938

În anul trecut, Decembrie, s'a ținut în orașul Memphis, America, un congres al studenților bapțiști din America. Au fost de față peste 2500 de delegați studenți. În organizația studenților bapțiști sunt înrolați 110.000 de studenți. Dr. Leavell este conducătorul acestei organizații studențești.

Frăția baptistă

Un grup de tineri bapțiști, studenți și profesori, din Anglia, vor face o călătorie prin mai multe țări din Europa. Ei vor vizita și țara noastră. Frații din țara noastră, și îndeosebi din Oradea, vor avea fericita ocazie să dea dovadă de vestita ospitalitate românească.

Bapțiștii din țările baltice

Tineretul baptist din jurul Mării Baltice s'a organizat într-o Uniune, pentru a se sprijini mutual, la bine și la rău. Ei vor avea un congres în vara anului 1940, în OSLO, Norvegia. La acest congres vor lua parte și delegați din alte țări din Europa.

Biblia în lume

Răspândirea Scripturii este cu adevărat miraculoasă. Dela Gutenberg, care a tipărit prima oară Biblia, până azi, s'au împrăștiat în întreaga lume aproape UN MILIARD de biblii sau porțiuni din ea. Astăzi Cuvântul lui Dumnezeu este tradus în o mie de limbi diferite.

Progres misionar în Africa

De un timp încoace se produc mari schimbări misionare în favoarea câmpurilor de misiune din Africa. În toată Africa, numărul misionarilor, numărul predicatorilor băștinași, a stațiunilor misionare, etc. s'a înmulțit mult. Se crede în prezent că Africa este câmpul misionar cel

mai promițător pentru Evanghelia Domnului Isus Hristos.

Medici martiri

În veacul al cincilea exista o clasă de medici, porecliți de oameni ca „martiri fără argint”. Aceștia erau medici care nu primeau bani dela bolnavi, dar îi consultau și-i vindecau, cu condiția ca bolnavii lor să primească pe Isus Hristos ca Mântuitor.

Să ne rugăm pentru pace

De curând s'a înființat în Anglia o Ligă a Rugăciunii pentru pace. În prezent numără peste 700.000 de membri în întreaga lume. Fiecare membru din această Ligă a Rugăciunii promite să se roage, fie în secret sau public, pentru pacea lumii, în fiecare zi la amiază.

Dărnicia pușcăriașilor

Pușcăriașii din temnița orașului Jefferson, America, câștigă pe lună un dolar și jumătate. La un serviciu divin, ținut în casa de rugăciune a închisorii, pușcăriașii au strâns o colectă sau ajutor pentru muritorii de foame, de pe urma războiului din China. Colecta a fost de 42 de dolari, care au și fost trimiși Comitetului de ajutor pentru Chinezi.

Biblia în aeroplane

Datorită Societății Ghedeoniților, care așează câte o Biblie în fiecare cameră de hotel din America, aeroplanele particulare, care fac curse regulate în America, pun la dispoziția călătorilor biblii pentru cetit. Fiecare aeroplan are o cutie specială de metal în care se așează Biblia. Societatea de aeroplane comunică faptul, că Cuvântul lui Dumnezeu e foarte des folosit de călătorii din aeroplane. Încă o dovadă că Biblia apelează la oamenii din toate timpurile și împrejurările.

Ateștii n'au cântări

În revista BEZBOJNIK, „Fără Dumnezeu”, un necredincios se plânge că mișcarea celor fără Dumnezeu, stârnită de comuniști în Rusia, până în prezent n'au produs muzica, nici cântări.

Cea mai mare biserică

protestantă este Biserica Baptistă Abisiniană, a negrilor din New-York, America. În anul trecut numărul membrilor acestei biserici a crescut cu 1.044. Astăzi totalul membrilor este de 14.978.

Ce s'a vorbit la MADRAS?

La Madras, India, s'a ținut Congresul Internațional Creștin, la care au participat 450 de delegați, din peste 70 de țări. Congresul a ținut șasesprezece zile, și și-a încheiat lucrările în ultimele zile din luna Decembrie, 1938. La acest congres creștin s'au desbătut probleme mari, care sunt în strânsă legătură cu Biserica creștină în lume. Iată câteva din subiectele principale ale Congresului Internațional Creștin:

Biserica: natura și funcția ei.

Credința prin care biserica trăiește.

Locul bisericii în evanghelizare.

Viața launtrică a bisericii.

Slujirea bisericii.

Literatura creștină.

Ordinea economică și socială.

Biserica și Statul.

Cooperarea și unitatea.

Biserica și misiunea ei.

Insemnătatea crucii.

Conceptia Nou-Testamentală a bisericii.

Biserica și ordinea internațională.

O marcă poștală interesantă

De curând guvernul grec a scos o nouă marcă poștală, având pe ea chipul apostolului Pavel, predicând pe Mt. Mars din orașul Atena, așa după cum ni se spune în Faptele Apostolilor, capitolul 17.

Bisericile creștine din America

În ultimul an, numărul membrilor în bisericile din America a crescut cu aproape 800.000 de membri. Totalul membrilor, în toate bisericile, este 63.848.094, cifra care reprezintă aproape 60% din întreaga populație a Americii.

Bisericile protestante din America au 35.879.688 de membri. Numărul Evreilor e 4.091.242. Dintre protestanți, bapțiștii sunt cei mai numeroși în America.

Doctor-misionar în Labrador

Wilfred Grenfell este un doctor, savant și misionar. El s'a născut în 1865. Anglia. El sosi în Labrador în 1892, unde îndată se apucă de lucrul misionar. Faima lui cea mare este însă, ca doctor-misionar. În Labrador el organizează un lanț întreg de spitale mici, dealungul coastei. Alături de spitale, Grenfell înființează școli, orfelinate și luptă din răspuțeri împotriva beției și cărciumilor.

BISERICA

Biserica nevăzută (universală) a lui Hristos.

Când Hristos a spus, în Matei 16:18, următoarele cuvinte: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea”, el s'a referit, fără nicio îndoială, la totalitatea credincioșilor din toate rasele și timpurile, care vor pune toată speranța mântuirii lor în El. În Ioan 4:23, El se referă deasemenea la această biserică nevăzută, când zice: „Dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl”. Acestei biserici El i-a zis: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Mat. 28:20.

Apostolul Pavel ne prezintă această biserică invizibilă ca: „Trupul lui Hristos”, Efes. 1:23, al cărei Cap este Hristos și fiecare credincios în parte este un membru al ei. Aceasta este numită și „Biserica universală”. Ea este compusă din aleșii lui Dumnezeu, adică adevărații creștini, fără a lua în seamă unde este scris numele lor aici pe pământ.

I. De aceea este important că, noi care ne numim creștini, fără îndoială trebuie să purtăm semnele, care dovedesc că suntem membri ai adevăratei Biserici. Aceste semne sunt următoarele:

1. Primul semn lăuntric este pocăința și nașterea din nou. Ioan 3. Ura față de păcat, înseamnă o adevărată pocăință. Toți membrii Bisericii adevărate, urăsc păcatul și iubesc pe Hristos.

2. Toți membrii ei recunosc Biblia ca Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat și infailibil (care nu poate greși), și pe Hristos ce pe Capul Bisericii. „Ca niște prunci născuți de curând”, acești creștini doresc „laptele duhovnicesc” al Cuvântului. I. Petru 2:2.

3. Credința în Hristos este singura necesitate pentru a intra în Biserica invizibilă. Tâlharul de pe cruce a fost primit în felul acesta.

4. La fel este o necesitate ca viața fiecărui membru în parte, să se potrivească cu tabloul vieții unui creștin din Biblie. „Ii veți cunoaște după roadele lor”. Matei 7:16.

II. Biserica nevăzută are cu siguranță atributele clare, pe care nicio organizație vizibilă nu le

poate pretinde ca o posesiune, într'un grad perfect. Câteva din aceste calități și condițiuni sunt, după cum urmează:

1. Ea este neatârnată față de orice influență de pe pământ, ca: slujitori, ceremonii, catedrale, biserici, amvoane, vestminte, orgi, bani, guvernatori sau autorități. Când toate aceste sunt puse la o parte, după cum adesea au fost, biserica va rezista mai departe și va înflori. Biserica a fost adesea urmărită, în unele părți; în pustie, în vizuini, și prin crăpăturile pământului, în închisoare, la rug, de către aceia care pretindeau că sunt sprijinatorii ei.

2. Ea poartă titlurile de onoare ale Scripturii, ca: „Trupul lui Hristos”, „Mireasa Mielului”, „Turma lui Hristos”, „Casa credinței” și „Familia lui Dumnezeu”; „Zidirea lui Dumnezeu”, „Temelia lui Dumnezeu”, „Templul Duhului sfânt”. Ea este Biserica celor „întâi născuți”, „Preoția împărătească”, „Neam ales”, „posesiunea dobândită”, „Locuința lui Dumnezeu”. „Priveliștea lumii”, și „Sarea pământului”.

3. Biserica nevăzută posedă adevărata unitate. Membrii ei se învoiesc la toate cele necesare, în ceea ce privește viața, și anume: mântuirea, sfîntenția, valoarea Bibliei, însemnătatea și necesitatea rugăciunii, învierea și venirea judecării.

4. Ea posedă membri din fiecare regiune, națiune și clasă. În ziua de pe urmă, membrii ei vor fi adunați dela miazănoapte, miazăzi, răsărit și apus, și vor fi din fiecare numire și limbă.

5. Biserica nevăzută n'a fost, nu este și nici nu poate fi biruită. Ea este unica Biserică, care cu siguranță este și va fi rezistentă până la sfârșit. Membrii ei pot fi persecutați, asupriți, puși la închisoare, omorîți, dar Biserica niciodată nu poate fi cu totul distrusă. Când este asuprită într'o parte, atunci se ridică în altă parte. Ea este ca un rug arzător, care nu se consumă niciodată.

6. Biserica aceasta este reprezentarea operei lui Hristos pe pământ. Ea este în unele părți mică și disprețuită, dar toți credincioșii laolaltă formează o forță puternică în lume, mărturia lui Hristos. Această biserică nevăzu-

tă va fi învingătoare la sfârșit. Ea va fi prezentată de Hristos, ca o Biserică slăvită, fără pată, fără sbârțitură sau altceva „de felul acesta, sfântă și fără prihană”. Efes. 5:27. Biserica întăilor-născuți, va străluci la sfârșit ca stelele și va fi prezentată cu bucurie înaintea Tronului lui Dumnezeu Tatăl, în ziua ivirii lui Hristos. 2 Cor. 4:14.

Notă: Recomandăm tuturor ca să citească încă odată ceea ce este scris în cartea „Bisericele Nou-Testamentale” despre „Biserica invizibilă” (universală). — Costul 8 lei, la DEPOZITUL de LITERATURĂ, str. Fabricii 20, Arad.

DELA UNIUNE!

Acum când cele mai multe biserici s'au deschis, trebuie să mulțumim lui Dumnezeu din toată inima, pentru multe daruri, pe care ni le-a dat. Dar unul din cele mai mari lucruri pentru care trebuie să-I mulțumim e, că încercările ne-au găsit uniți. Aceasta a însemnat foarte mult. În fața greutăților toți frații conducători au stat în jurul Uniunii și nimeni, dar absolut nimeni n'a luat urco cale lăturalnică. Numai veșnicia va arăta cât de mult a însemnat și însemnă acest lucru pentru cauza noastră. Frățietatea a fost unită ca o stâncă în toată țara! Slavă Domnului. În asta a stat și stă biruința noastră. Să învățăm deci, o mare lecție pentru viitor. Să strângem și mai mult rândurile. Să nu lăsăm ca diavolul să semene duhul desbinării între copiii lui Dumnezeu. Unirea face puterea. Să fim uniți și cu totul devotați lui Hristos, căci Satana n'a dormit. Deci să nu ne surprindă negata de a-l înfrânge prin harul lui Hristos.

Fr. Lucașa Sezonov și Dănilă Pascu au plecat în Statele Unite. Dănsii nu primesc niciun ajutor dela Uniune în drumul lor, dar fac și ei parte din delegația care va reprezenta pe Baptiștii din România la Congresul Alianței Baptiste Mondiale.

Din războiul chino-japonez. Se anunță că chinezii au intrat în orașul Nancing și după violente lupte între trupele japoneze și cele chineze, orașul a fost reocupat afară de gară, unde au rămas stăpâni japonezii.

RUGĂCIUNEA LUI PENTRU IERTARE

Prelucrare de D. Pascu

Din „Viața de rugăciune a lui Isus”, de Dr. Dodd.

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Luca 23:34.

În timp ce Isus atârna pe cruce, a spus șapte cuvinte minunate. Textul de mai sus e primul Lui cuvânt dintre aceste șapte. Această rugăciune, probabil că a fost rostită mai înainte de a se fi ridicat crucea și de a fi fost înfiptă la locul ei în piatră. Ea a fost rostită de bună seamă în timp ce ucigașii se învârteau pe lângă El, pironindu-L cu cuie prin mâini și picioare, atunci El, din văpaia sufletului Său sbuciumat a scos aceste cuvinte, ce nu vor pieri niciodată: „Tată, iartă-le lor, căci ei nu știu ce fac”.

Această rugăciune e marea rugăciune mijlocitoare a Domnului pentru cei păcătoși, la fel cu capitoul 17 dela Ioan, care este rugăciunea Lui mijlocitoare pentru sfinți. Aceasta este împlinirea ultimelor versete din marea profecie din Isaia 53: „De aceea li voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S'a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S'a rugat pentru cei vinovați”.

În timp ce ne gândim la această rugăciune mijlocitoare, rugăciunea Lui pentru cei mai fioroși păcătoși care, îl răstigneau, ne vine în minte rugăciunea mijlocitoare a apostolului Pavel. El a fost disprețuit și chinuit și căutat să fie omorât de către poporul Evreu. Totuși el a zis: „Dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu e, ca Israel să fie mântuit”.

Cu o altă ocazie a mers și mai departe și a zis: „Aș dori, ca eu însumi să fiu despărțit de Hristos pentru frații mei, rudele mele, după trup”.

La fel ne aducem aminte de primul martir, diaconul Ștefan, despre care se spune că era plin de Duhul sfânt și privea către cer, unde a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Domnul Isus, stând la dreapta lui Dumnezeu, în timp ce dușmanii cruzi îl omorau cu pietre. Dar Ștefan, având același spirit cu învățătorul său, a strigat: „Doamne Isuse, primește duhul meu”. Apoi ingenunchind, a strigat cu voce tare: „Doamne,

nu le lua în seamă păcatul acesta!”

Exemplul rugăciunii lui Isus, rostită pe cruce a început să aducă roade în Ștefan, Pavel și alți credincioși martiri. E curios faptul, că sunt printre noi chiar, mulți care își zic creștini, care pretind că nu este nicio îndreptățire pentru rugăciunea pentru cei păcătoși.

Înțelesul sau însemnătatea rugăciunii pentru păcătoși, nu trebuie să fie rău interpretată. Scopul ei nu e a schimba eugetul lui Dumnezeu. El nu dorește moartea păcătosului, ci ca toți să se mântuiască. Mântuirea este gata să fie dată aceluia care o dorește. Singurul scop al rugăciunii pentru păcătoși, este ca Dumnezeu să verse binecuvântările Sale deja pregătite, și să facă pe păcătos să primească ceea ce s'a făcut pentru el, prin Hristos.

Dacă suntem și noi dintre acei care urmărim exemplul Lui, și al marilor Lui urmași, atunci trebuie să ne rugăm și noi pentru cei păcătoși.

Spiritul acestei rugăciunii a Domnului e minunat. Sus pe Golgota se pregătea moartea Lui de către cea mai crudă ceată de călăi, ce a maltratat vreodată vreodată omenirea. El n'a făcut nimic rău și nici n'a stricat pe cineva. El nu știa, decât să servească cele mai înalte interese ale omenirii, totuși, ei nu din alt motiv, decât din păreri religioase și din pismă L-au supus celei mai mari tiranii și celei mai crude execuții, cunoscută vreodată de lume. Cu toate acestea El, plin de milă și îndurare, își ridică vocea minunată către Tatăl și cere, pentru ucigașii Lui, iertare.

Nu este aceasta o dovadă a Duhului dumnezeesc care locuia în acest corp omenesc? Este atât de departe și de înalt pentru un om simplu, încât noi nu putem să înțelegem pe deplin aceasta, decât dacă o atribuim divinității Sale.

Dacă s'ar întâmpla să moară un prietel pentru un prieten al său, lumea ar ști îndeajuns să povestească acest fapt și încurând ar trăi pe paginile istoriei și pe monumente de marmură. Dar aici este Neprihănitul acesta, iubitorul de suflete omenesti, care moare pentru dușmanii Săi și Se

roagă pentru ei. Isus începe să folosească propria Sa cruce pentru mântuirea aceluia care L-au pironit pe ea.

Se spune despre un mare literat, Le Clerc, că, mergând într-o zi pe stradă a călcat pe un tânăr pe picior. Acesta a ridicat imediat mâna și l-a lovit. Apoi, ridicând capul a observat, că Le Clerc e orb. Tocmai așa se întâmplă și cu noi, când ne facem o părere cam aspră despre un om care ne-a supărat, în loc să-l examinăm și să găsim că mai degrabă e vrednic de compătimire, ca un om orb care te calcă pe stradă pe picior.

Să ierți pe un prieten e omenesc, dar să ierți unor dușmani este dumnezeesc. Să ne rugăm pentru iubiții noștri e ceva natural, dar să ne rugăm pentru aceea care ne disprețuiesc, e ceva divin.

„Tată, iartă-le lor”. Numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Omul poate ierta numai insultele înfăptuite împotriva lui, dacă e destul de mare la suflet. Dar niciun om, fie el oricât de mare, nu poate ierta păcatele comise împotriva lui Dumnezeu, de către un alt om.

Iertarea de păcate este cea mai mare binecuvântare a lui Dumnezeu. Pe seama sfinților, iertarea se oferă în schimbul mărturisirii. „Dacă noi ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele noastre și să ne curățească pe noi de toate nedreptățile”.

Pe seama păcătosului se dă iertarea dumnezeiască, dacă primește jertfa adusă de Domnul, pentru el.

Iertarea lui Dumnezeu mai înseamnă „uitare”. „Eu voi acoperi păcatele voastre cu un nor întunecos, nu vi le voi aminti niciodată”. Pentru Dumnezeu, păcatele noastre iertate sunt înmormântate în adâncul mării. „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și va arunca în fundul mării toate păcatele noastre”. Mica 7:19.

Vizitatorii orașului Odesa, povestesc cât e de interesantă prima zi a anului evreesc. Un număr mare de populație evrească s'a îndreptat spre mare, unde s'a aranjat în grupuri mai mici cu câte un om sau, mai rar, cu câte

(Continuare în pag. 8-a).

Din lumea largă

Trăim vremuri tulburi. Europa se frământă. Nu știm ce va aduce viitorul. Dar, în aceste vremuri grele trebuie să știm care e datoria noastră și încotro trebuie să se îndrepte devotamentul nostru. **Invățăm din sfânta Carte, că poporul lui Dumnezeu a fost îndemnat de proroci să fie credincios Domnului și țării lui. Să-și apere libertatea și Patria. Aceeași datorie o avem și noi azi. Scumpa noastră țară și libertatea și independența noastră ca națiune, este cel mai prețios lucru pentru noi pe acest pământ. De aceea trebuie să jertfim totul pentru apărarea ei. Să mulțumim lui Dumnezeu că, în aceste vremuri grele, ne-a dăruit pe Majestatea Sa Regele Carol II, care cu atâta înțelepciune conduce destinele țării noastre. Să-i arătăm toată supunerea și tot devotamentul. Deasupra tuturor deosebirilor, să fim uniți cu toți fiii Patriei noastre pentru apărarea țării noastre.**

Răspunsul d-lui Hitler la telegrama președintelui Roosevelt. În răspunsul său, d-l Hitler spune că, prin faptul că a ocupat Austria și Cehoslovacia, Germania n'a atins niciun drept străin, ci a adus înapoi în sânul țării sale teritoriile care au aparținut totdeauna Germaniei. Deci, era firesc ca cei 4 milioane de germani, împrăștiați prin aceste țări, să fie alipiți patriei lor.

D-l Hitler spune mai departe că respectă și admiră opera de colonizare a Angliei, dar singura lui cerere dela Anglia sunt coloniile, pe care le-a avut Germania înainte de războiul mondial și care colonii i-au fost luate prin tratatul încheiat după războiu.

Cu privire la Polonia, d-l Hitler a declarat următoarele: a propus Poloniei ca portul Danzig să fie înapoiat Germaniei și Polonia să dea voie ca deacurmezișul Coridorului polon, până la Danzig, să se poată face o șosea și o cale ferată. Și Germania să încheie cu Polonia o înțelegere prin care să se garanteze 25 de ani de pace între aceste două state. Polonia a respins aceste propuneri.

Relațiile Germaniei cu Italia sunt o prietenie sinceră.

D-l Hitler se simte ales de providența divină ca să desrobească poporul german din strânsura să-

răciei și ruinei la care era să ajungă. Deci nu poate fi făcut responsabil de păcea din restul lumii, pentru că trebuie întâi să fie ocupat de interesele poporului său. Dar e gata oricând să dea o asigurare și să stea de vorbă cu oricare dintre statele vecine care s'ar crede amenințate de ea, dacă aceste state i-ar cere acest lucru.

Se anunță din New-York, că președintele Roosevelt va răspunde d-lui Hitler tot la Radio.

D-l Grigore Gafencu, ministrul afacerilor străine a României a făcut o vizită la Paris, unde a stat de vorbă cu miniștrii de afaceri străine ai Franței. Cu această ocazie, ziarele franceze subliniază faptul, că această vizită a făcut să se cerceteze mai pe larg toate problemele comune ale României cu Franța și menținerea păcii europene.

Guvernul român a făcut cunoscut guvernului Statelor Unite că

a hotărât să înceapă regularea datoriei de războiu față de Statele Unite.

BISERICA ARAD-BETEL la 6 Aprilie a ținut înmormântarea soriei Ana Teretean, născută Vancu, în etate de 69 de ani. Dânsa a fost una din cele mai active membre la înființarea bisericii din Măderat și toată viața ei de creștină a dovedit cu fapte mărele că este în adevăr următoare lui Hristos Isus. Serviciul de înmormântare s'a ținut în curtea casei de către fratele Olariu, conducătorul bisericii Măderat, fratele Iovin și Alexandru, din Arad-Betel, care au vorbit din Cuvântul Domnului, arătând numerosului public că această viață este trecătoare cu floarea, de pe câmp, iar durcolo de mormânt este veșnicia în care urmează răsplata faptelor pe fiecare. A cântat corul bărbătesc dela Măderat, și corul dela bisericile Speranța și Betel. Muzica din Măderat a intonat mai multe cântări spirituale. La mormânt, serviciul a fost condus de fratele I. Truța.

BUCURIE ÎN STRĂMTORĂRI

(Urmare din pag. I-a)

stă și există pentru ei. În inimile lor ei simțeau acest adevăr.

2. *Superioritatea ei.* „O avuție mai bună” decât orice comoară pământească.

3. *Statornicia ei.* „Care dănuiește”. Această avuție cerească nu se poate lua. Ea nu poate să se strice. Ea nu poate să fie furată. Cunoștința aceasta lăuntrică a încurajat pe creștini în zilele lor de persecuție. Să căpătăm și noi curaj și răbdare dela exemplul lor. Căci ce va folosi omul de va câștiga toată lumea, dar își va pierde sufletul său?

IN INCERCAREA DE FOC. I. Petru 4:12—13.

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi, ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui”.

Petru, ca și Pavel, a vorbit despre bucurie în suferință. Persecuția era ceva de așteptat. Toți trebuia să știe că vine. Nu puteau să fie surprinși. Chiar Domnul a prezis-o. Ei trebuie să fie învățați cu ea, chiar să se bucure de ea. Fiindcă suferința aduce creștinul mai aproape de Hristos, îl ridică ca pe o cruce, mai aproape de cel răstignit. Dar, numai atunci, când ochiul credinței e ațintit la cruce. Credința unește suferința urmașilor cu suferința lui Hristos. De aceea creștinul are de ce să se bucure, fiindcă

el se apropie de Salvatorul lui. Aceste persecuții erau ca un cuptor de foc, ca o încercare de foc. Temniță, tortură, sabie, rug și lei așteptau pe creștini pretutindenea. Până acum Romanii au fost de partea dreptății și au apărut pe creștini în fața prizonierilor Evreilor. Dar, a venit vremea când Creștinismul a fost socotit o religie ilegală. Puterea uriașă a Romei a fost aruncată în cumpănă împotriva acestei religii. Impărații au încercat să o nimicească. Fiul lui Dumnezeu a venit să fie Mântuitorul lumii, de aceea ura Satanei a fost stârnită și el încercă să sdruncine Biserica lui Hristos.

Petru arată o adâncă compătimire față de frații lui suferinzi și le vorbește cu limbajul iubirii chemându-i „Prea iubiți”. El arată scopul încercării în viața creștină cu cuvintele: „Aveți parte de patimile lui Hristos”. Unele din suferințele lui Hristos au fost ale lui proprii și noi nu putem să le împărtășim, dar noi ne împărtășim de suferințele Lui, când suferim în interesul Bisericii Sale, în interesul neprihănit, în interesul răspândirii Impărăției Sale. Atunci, la „arătarea slavei Lui”, vom fi împreună cu El. Aceste cuvinte ne vorbesc de o bucurie viitoare nespus de mare. Când El se va arăta, atunci mila, curățenia, dreptatea, iubirea, misiunea vor birui. Dar fără să suferim împreună cu El acum, nu putem aștepta să avem parte de slava Sa de atunci. Deci, bucurați-vă în suferință!

ARIPILE UNUI PORUMBEL

de I. Rusu, Lupeni.

„O, dacă aş avea aripile porumbelului, aş sbura şi aş jasi undeva odihnă” Ps. 55:6.

Acum multe sute de ani, pe zidurile faimoase ale Ierusalimului, se plimba un rege. Era David, regele care purta frumosul nume de „omul după inima lui Dumnezeu”. Umblând dintr-o parte în alta, cu inima neliniștită și cu sufletul tulburat de zarva din oraș, el strigă: „O, de-aș avea aripile porumbelului, aş sbura și aş găsi odihnă. Neliniștea sufletului său creștea tot mai mult. Mai cu seamă când se gândea la capul răscolaților: la Absalom, scumpul său fiu. Scopul răcoalei era detronarea bătrânului rege. Sufletul lui David, în fața acestei întâmplări nu mai are odihnă. Ar dori o altă stare, un alt loc.

Departe...

David își ridică privirile peste mulțimea de oameni răsvăriți din oraș și privește departe, în pustie și la munți. Pustia îl cheamă în liniștea ei adâncă și munții la aierul curat, la iarba și pădurile lor verzi, la cântecul prietenos al păsărilor, cu care David, în copilăria lui devenise atât de obișnuit. El strigă din nou: „O, de-aș avea aripile porumbelului, aş sbura departe, aş fugi în grabă la un adăpost de vântul acesta năpraznic și de furtuna aceasta”.

Acest strigăt e foarte omenesc.

Sufletul omului însetează după odihnă. Lui nu-i place zgomotul, nici împrejurările tulburi.

Din clipa în care muzica frumoasă a sufletului omenesc a fost ruptă de păcat și din ziua în care armonia cu fiul său a fost tulburată, sufletul lui David, și-a pierdut odihna. El a devenit asemenea unei păsări, închisă în colivie și care dorește odihnă. Odihnă pe care n-o are și nici n-o poate avea, decât liberă, în pădure, în natură. Numai atunci când ea se odihnește sub cerul liber, pe creanga copacului verde.

Cât, despre sufletul omenesc, apostolul Pavel spune: „Gemem în cortul acesta pământesc și pribegim departe de Domnul”.

Aceste cuvinte spun mult. El arată cât de mult dorește sufletul nostru după un loc sigur de odihnă. Acest loc nu poate fi găsit decât la sânul lui Dumnezeu. Ieremia dorea să fugă departe în munți, acolo credea că va scăpa de zgomotul poporului necredincios. Dar voia lui Dumnezeu era ca el să rămână în mijlocul poporului rău și îndărătnic.

Care a fost cauza acestei dorințe la David?

Lumea cetitoare a sfintelor Scripturi îl cunoaște pe David. El a fost un om fără pereche în timpul său. El n'a fost un laș. A avut un curaj deosebit. A avut și da-

rul deosebit de-a ferma cu talentul său muzical mulțimea. Știa tot odată să mănuiască bine armele și în cazul de față, când în fruntea răcoalei e Iul său. Și el e un om bătrân, nu mai dorește războiul, dupăcum ne odată nu l-a dorit. S'a apărât doar, când a fost atacat. Acum însă, nici aceasta n'o mai vrea. Preferă mai bine să fugă. Dar cât se poate de departe, să nu mai audă zgomotul mulțimii răsculate.

Zăngănitul săbilor dorea să-l schimbe cu glasul păsărilor din munți. Armele dorea să le schimbe bucuroș cu aripile porumbelului. Pentru el aripile ar fi arma cea mai bună. El vrea să zboare cât se poate de departe. Dece aripile porumbelului? Pentru că el e pasărea care zboară mai repede. El exclamă „O, dacă aş avea aripile porumbelului, aş sbura departe și aş găsi undeva odihnă”.

Dar dece dorea el să fugă? El putea încanta mulțimea prin farmecul oratoriei și al muzicii. Dar în cazul de față el ar da, bucuroș și instrumentele muzicale pentru aripile porumbelului. Numai să poată fugi în pustie și la munți.

El dorea să fugă de chinul unei inimi înfrântă. Inima lui era adânc îndurerată. Lipsită de pace și bucurie. Ii lipsea adăpostul unde putea să-și plece capul și să se odihnească; dorea o recreație în liniște, în tăcere și în singurătate.

David dorea să fugă de o amintire chinătoare. Văcut din oraș și răcoala care avea în capul ei pe Absalom, fi aducea lui David aminte de zisa profetului Natan: „Sabia nu se va depărta de casa ta”. Durerea sufletului său creștea tot mai mult, amintindu-și de păcatele sale din trecut. Faptul că această răcoală e redul sau urmările păcatului său, îl făcea pe David să nu mai găsească plăcere în palat. El dorea să schimbe Ierusalimul cu pustia și palatul său regal cu peștera din munți. Dar pentru acest lucru îi lipseau aripile porumbelului.

David dorea să fugă de gândul că nu un dușman îl urmărește, ci fiul său scump, Absalom. Nu un străin, ci acela care dormea la sânul său și mânca la masa lui. Aceste trei cauze îi fac viața grea de suferit. Atunci el strigă: „O, de-aș avea aripile porumbelului, aş găsi odihnă!!!”

Unde dorea David să fugă?

În pustie. Acolo unde e liniște desăvârșită. El spera că într'un loc tainic ar putea scăpa de chinul său.

Dorea să fugă departe în munți; pe coastele munților verzi; unde în tinerețe păstrea oile; unde viața lui a fost așa de frumoasă. În munții cu pădurile lor verzi; s'audă cântecul păsărelelor. El își aduce aminte de zilele acele dulci și pline de farmec ale tinereții lui; de acea

viață nevinovată, când conștiința lui nu era pătată de niciun păcat personal sau politic. Și dorea să trăiască din nou. Aceasta însă, nu se mai poate. Trebuie un alt leac. David descoperă că fuga nu-i cea mai bună cale de scăpare, în asemenea împrejurări. El găsește un loc mai bun, mai sigur și unde poate găsi o pace sufletească durabilă. El își ridică privirile mai sus de pustie, mai sus de munții Palestinei și vede departe munții cerești, scăldați în lumina feței lui Dumnezeu, și exclamă din nou: „Eu strig către Dumnezeu și El mă va scăpa”. „Incredințează-ți soarta în mâna Domnului și El te va sprijini”. Ps. 55:16-22.

Dacă David ar fi primit aripile porumbelului, ar fi sburat în pustii; ar fi scăpat de zgomotul mulțimii tulburate. Dar n'ar fi scăpat niciodată de singurătate. I s'ar fi născut nu peste mult timp dorința unei dulci tovărășii. Dacă ar fi avut aripile porumbelului ar fi sburat la munți, unde ar fi găsit atmosfera veche și dulce a vieții lui de cioban. N'ar fi scăpat însă de amintirea trecutului său trist; de faptul că copilul său îl persecută și de o inimă frântă. Din nou l-am fi auzit pe David strigând: „O, dacă aş avea nu aripile porumbelului, ci aripile unui înger aş sbura departe; mai departe ca în pustie, și mai sus decât munții Palestinei, la munții cerești, sus în ceruri, la munții lui Dumnezeu, unde fața lui Dumnezeu veșnic varsă valuri de lumină și unde razele dragostei Lui ar pătrunde adânc în inima obosită și înfrântă a lui David, ștergându-i tot trecutul trist și vindicându-i toate rănilor sufletului său!!!”

O, dar găsește aceasta comoară, cerească. Găsește și calea de a ajunge la ea; o cale mai bună decât aripile porumbelului și ale îngerilor; e calea credinței în Dumnezeu, e calea speranțelor în promisiunile Lui, e calea dulce a rugăciunii, prin care el nu numai că se înalță la Dumnezeu, ci chiar pogoară pe Dumnezeu în adâncul sufletului său. De aceea strigă plin de bucurie: „Eu strig către Dumnezeu și El mă va păzi”. „Incredințează-ți soarta în mâna Domnului și El te va sprijini.”

Sufletul fiecărui om dorește odihnă și scăpare de greutate. În timpurile noastre atmosfera e tot așa de încălecată ca și în zilele lui David. Fiecare din noi am vrea să avem aripile porumbelului și ale îngerilor, ca să putem sbura în locuri liniștite și bune pentru adăpost.

Hristos însă spune: „Să nu vi se tulbure inima, aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine”.

Credința în Dumnezeu, speranța în promisiunile Lui, sunt aripile cele mai bune, sunt aripile porumbelului:

„Duhul Sfânt”. Ai tu aceste aripi???

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Increderea

Un medic simțea apăsând greu pe conștiința sa multă mea păcatelor sale. Vizitând pe un bolnav, care era mântuit în sângele Mielului și care era fericit, îi zise: „Spune-mi, ce este credința în Isus și ce poate să-ți dea pace sufletească?” „Iată eu sunt bolnav” zise omul, „și știu că eu singur nu pot face nimic pentru vindecarea mea. De aceea am pus viața mea în mâinile d-tale, — m'am încrezut în d-ta. Așa e și cu păcătosul, care caută mântuirea și se încrede cu totul în mâna Domnului”.

Da, așa a spus Domnul, că cine va crede în El, nu va pieri, ci va avea viață veșnică. Pune-ți și tu scumpe cetitor viața în mâinile Veșnicului și vei primi pacea mult dorită.

Explică-mi mie

Un tânăr învățat, dar necredincios, din nordul Angliei, a compus o lucrare mare în care credea că a desmîțit și a răsturnat toate adevărurile Bibliei, cu privire la Hristos și Creștinism. Un numeros public se strânse să-l asculte. „Acum eu sper”, sfârși el necredincioasa sa vorbire, „că v'am convins că existența lui Isus Hristos a fost numai o legendă”. Atunci unul dintre ascultători, un lucrător simplu se sculă și zise: „Domnule, eu sunt un simplu muncitor și nu știu ce însemnează cuvântul *legendă*. Puteți să-mi explicați? Căci până acum trei ani am fost cel mai nenorocit om. Imi neglijam și mi chinuiam soția, jucam cărți și-mi asvârleam întreg câștigul prin cărciumi. Dar Dumnezeu a avut milă de mine și a plecat în căutarea mea. De când m'a găsit Fiul Său, totul s'a schimbat. Eu sunt cel mai fericit om, îmi iubesc soția și copiii și am părăsit beutura. O nouă putere a pus stăpânire pe simțurile mele și Hristos a venit să trăiască în viața mea. „Domnule”, și fața lui strălucea de bucurie, „poți d-ta să-mi explici această schimbare?” Tânărul conferențiar nu putu scoate niciun cuvânt, iar muncitorul simplu a dat mulțimii adunate dovada, că Biblia este încă Cuvântul lui Dumnezeu, că viața lui Isus Hristos n'a fost numai o poveste și că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu în mântuirea noastră, pentru toți aceia care cred”.

Nebunul

Spurgeon spunea odată întâmplarea următoare: Niste credincioși se străduiau să explice unui nebun calea mântuirii. Dar acest lucru era foarte greu. Unul dintre ei zise deodată: „Ioane, ai tu suflet?” „Nu, eu nu am suflet”, răspunse nebunul. Auzind aceste cuvinte învățătorii lui au rămas foarte descura-

jați. Dar deodată nebunul exclamă: „Eu nu am suflet pentru că l-am pierdut. Dar Domnul Isus a găsit sufletul meu și eu îl am pe El pentru totdeauna în mine. Așa că nu mai sunt eu, ci Hristos”. Cât țăr fi crezut, de smintit, totuși a înțeles jertfa Domnului. Cu cât mai mult trebuie să înțelegem noi, marii pricepuți, această jertfă minunată!

Cine o trimite?

O mamă se pregătea să plece la plimbare cu copilul ei. Când erau gata, izbucni o furtună scurtă și după ea se revărsă un puhoiu de ploaie, ca niște valuri mari. Mama se uita afară cam supărată. „Ascultă micule”, zise ea, „să mergem pe genunchi și să ne rugăm să înceteze ploaia, ca să putem ieși la plimbare”. După câteva clipe de gândire, copilul întrebă: „Mamă dragă, Dumnezeu e acela care trimite ploaia?” „Da”, răspunse mama. „Atunci eu creu că ar fi mai bine să nu-L tulburăm”, răsună răspunsul cuminte și plin de adâncă învățătură pentru mama nemulțumită.

De câte ori nu murmurăm și noi în viață! Dar să ne aducem aminte totdeauna de acest mic martor, care a crezut de cuviință să nu tulbure pe Dumnezeu în lucrarea Sa, pentru că el credea că Dumnezeu numai lucruri cuminte poate să săvârșească.

Păcate mici

Un om osândit la moarte de ștreang povestea unui predicator care veni să-l viziteze, următoarele: „Am început acea-

stă viață ticăloasă încă din copilărie. Acum știu. Pe când mama mea dormea, am șterpeit din buzunarul hainei ei un leu. A fost numai cu un leu începutul și iată care e sfârșitul”.

Așa numitele păcate mici sunt cele mai periculoase lunii cari ne leagă din zi în zi mai strâns de Diavolul și ne aduc din ce în ce mai aproape de iad. Azi o mică minciună ca să scapi dintr'o încercătură, mâine o vorbă cu două înțelesuri, ori un gând păcătos, căruia îi dai voie să se încuibărească în cugetul tău, și iată, cel rău și-a înfipt cangea în viața ta. Dacă nu te trezești la vreme, să vezi starea îngrijorătoare în care te afli și prăpastia care se cascadează în fața ta, funiile păcatelor mici se vor înmulți și se vor îngroșa atât de mult încât nu vei mai putea scăpa din strânsura lor. Vei ajunge robul și mai târziu victima lor. Priveghiați și vă rugați!

Fie senin,

fie noros, eu citesc Cuvântul lui Dumnezeu, scris în **Biblie**. Ea îmi e prietenă în bucurii și în necazuri. Ea mă mângâie și mă însuflețește. Cuvântul ei nu se învechește. Și costul ei e numai **100, 140 și 170 lei**. La fel am și Noul Testament. Și acesta e foarte ieftin: **20, 30 și 40 lei**. Iar celelalte cărți ajutătoare, frumoase și instructive le găsiți tot la **ARAD, DEPOZITUL de LITERATURĂ, str. Fabricii 20**.

RUGĂCIUNEA LUI PENTRU IERTARE

(Urmare din pagina 5-a)

o femeie în frunte, care le citea din Testamentul Vechiu. Unii în acest timp recitau rugăciuni, alții își întorceau pe dos buzunarele, iar alții făceau mișcarea aruncării a ceva în mare.

Aceasta e pentru ei simbolul promisiunii lui Dumnezeu, făcută Israelului, mai demult, că „El va arunca păcatele lor în fundul mării”.

Argumentul pe care-l aduce Isus pentru dobândirea iertării chinuitorilor Săi, e, că „ei nu știu ce fac”. Pavel spune aceasta în 2 Cor. unde își exprimă dorința sa de a nu voi să știe nimic altceva între ei, decât pe Hristos cel răstignit. Cuvântarea lui n'a fost aranjată după vrea artă sau pricepere omenească, ci a fost o manifestare a puterii spiritului. Înțelepciunea lui Dumnezeu și înțelepciunea omenească sunt depar-

te una de alta. Înțelepciunea lui Dumnezeu este taina crucii, pe care niciunul dintre prinții acestei lumi n'au cunoscut-o, pentru că dacă ei ar fi cunoscut-o n'ar fi răstignit pe Domnul gloriei.

Acești oameni nu cunoșteau deloc origina și caracterul Aceluia pe care-L răstigneau. Ei priveau la El ca la un om care trebuia înlăturat din cale. Ei nu știau că El este FIUL LUI DUMNEZEU. Ei nu pricepeau taina ascunsă a harului dumnezeesc, nici providența, nici tainele cerești, pe care îngerii ar dori să le cunoască și nu pot, și care stă ascuns în jertfa ispășitoare a Domnului.

Nu dorești să fii fericit? Nu dorești să te apropii de Dumnezeu prin jertfa Lui măreață? El Se va ruga și pentru tine: „TATA, IARTĂ-L PE EL, CĂCI NU ȘTIE CE A FĂCUT!”